

КАКЪ ТРЪБВА ДА БЪДЕ

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смъхурко!

Оназъ сутринь дойде у дома писателъ — на татка приятелъ. Азъ се случихъ вкжши. Чухъ имъ разговора.

Писателътъ каза:

— Гласимъ единъ вестникъ за малкитъ хора. Ще излѣзе скоро — въ деня на детето. Зная, че умѣешъ за деца да пишешъ. Напиши ни нѣщо.

Полушеговито татко отговори:

— Това моятъ Данчо по-добре ще стори. За нѣща такива много си го бива. Знаешъ му писмата.

Писателътъ рече:

— Остави шегата. Но напиши нѣщо.

— Днеска на пжть тръгвамъ, — отвърна му татко. — Но ще

се опитамъ да напиша нѣщо, преди да замина. Ако не успѣя, ще остане чакъ за другата година.

Татко право рече. Той нали е докторъ. Съ болни се улиса. Вечерта замина, нищо не написа.

На сутринята свикахъ моята дружина. Набързо решихме ние да изпратимъ вмѣсто моя татко едно съчинене. Размѣнихме мисли кой да го напише. И нали си знаешъ, спрѣха се на мене.

Бързо го написахъ. Прочетохъ го гласно. И радостно викна цѣлата дружина:

— Прекрасно, прекрасно! Живъ да си ни, Данчо! Така пише само вѣренъ патиланецъ, когато въ сърдце му туптятъ